

ဟာသ သရုပ်ဆောင်

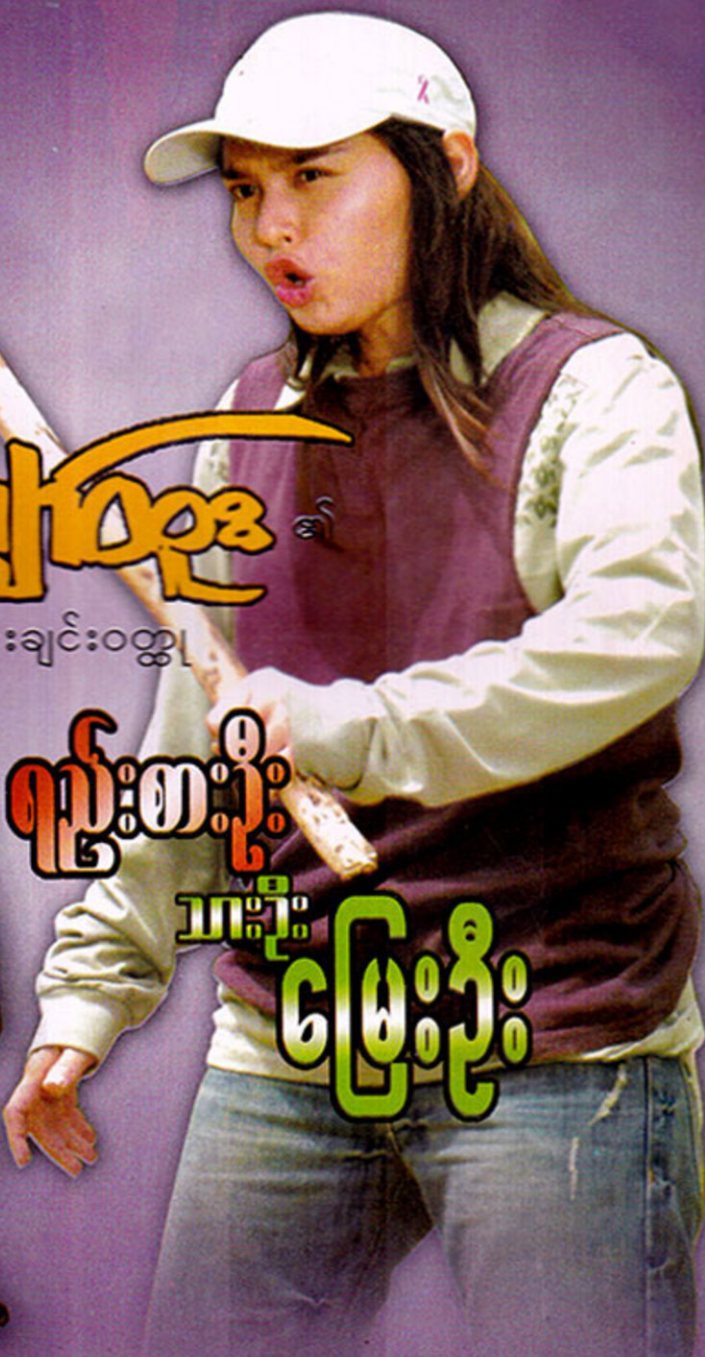
ကျွန်ုပ်တို့

လုံးချင်းဝတ္ထု

ရှမ်းစာပို

သန့်

မြေးခိုး



## ကျေးဇူးတင်လွှာ

ကျွန်တော့်ရဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုလေး ဖြစ်မြောက်ဖို့ အတွက် ညီအစ်ကို မောင်နှမင်းပမာ လူတိုင်း တပ်မက်သော အရာဝတ္ထုတစ်မျိုးကို မသုံးစွဲဘဲ မေတ္တာတရားဖြင့် ဓာတ်ပုံ၊ မျက်နှာဖုံးအတွက် အသုံး ပြုခွင့်ပေးခဲ့သော ညီမငယ် မယ်လိုဒီအား တစ်သက်မမေ့နိုင်ပါ။

မယ်လိုဒီနည်းတူ ..

အချိန်မရတဲ့ ကြားထဲက အချိန်ကိုလုပြီး နေပူထဲမှာ ဒုက္ခခံကာ အနုပညာရောစပ်မှုတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာ “မိုးလွင်ဟန်” ကိုလည်း ရဲ့ရဲ့ပါပဲလို့ ...

ပြီးတော့ ...

သူ့ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ချိန်တွေထဲက ဖွဲ့ထုတ်ပေးပြီး ပြီးပြီးရောသဘောမထားဘဲ အနုပညာစိတ် နဲ့ အမှာ စာရေးပေးတဲ့ ကိုလွင် (စန်းဂိုက်) (ဇာတ်ညွှန်း)နဲ့ တကွ .. ဒီဇိုင်းပုံဆန်းဆန်းလေးထုတ်ပေးတဲ့ သက်နေထွန်း (ဝမ်းဖိုးဖိုက်)ကိုလည်း အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ ...

သမီးလေး ရွှေယမင်းဦးသည် ဘိုးဘိုး၏ စာအုပ်အတွက် မျက်နှာဖုံး၌ ပါဝင်ခွင့်ရရှိသွားသဖြင့် သမီးလေး သက်ကျော်ရာကျော် ရှည်စေသော်

....

ဘိုးဘိုးဆိုတဲ့ နေရာတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့ ...

စာရေးသူ

ကျော်ထူး

(အထွေထွေသရုပ်ဆောင်)

\*

## ကိုလွင် (စနိုးပိုက်)၏ အမှာ စာ

လူရွှင်တော် အသုံးအနှုန်းလေးကိုက ပြုံးစရာ၊ ရယ်စရာ၊ ပျော်စရာ၊ ရွှင်မြူးစရာ၊ စိတ်ကြည် လင်လန်းဆန်းဖွယ်ရာ တင်စားချက်လေးအဖြစ် သိနားလည်ကြသည်။ ။

လူရွှင်တော်ကို ကလေးလူကြီး အားလုံးချစ်ခင်သည်။ ။ ကိုကျော်ထူး ကို လူရွှင်တော်သရုပ်ဆောင် တစ်ဦးအဖြစ် ရင်းနှီးခဲ့တာ ဆယ်စုနှစ် နှစ် စုပင် စွန်းတော့မည်။ အခုတော့ စာရေးဆရာဖြစ် ခဲ့လေပြီ။

စာရေးဆရာတိုင်းကို လေးစားချစ်ခင်သော မိမိအတွက် ခင်မင်ရင်းနှီးရုံမျှမက လေးစားအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ်ပါ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရပြန်ပြီ။ ထူးထူးရှယ်ခိုင်ယာရီ၊ ပြတ်မနူး၊ လူပြောများ တဲ့ လူပေါကြီး စသည့်စာအုပ်များက သက်သေထူ မှတ်တိုင်စိုက်ခဲ့ပြီ။

အခုလည်း ရည်းစားဦး၊ သားဦး၊ မြေးဦးတဲ့ ... ကိုယ်လို အသက်ငါးဆယ်တန်း လူကြီးပိုင်း တွေအတွက် စာအုပ်ခေါင်းစီးကြားရုံနှင့် ခံစားလို့ရနေပြီ။ ဒီဦးသုံးဦးက ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံနေပြီပဲ.. လူရွှင်တော် သရုပ်ဆောင်ရေးသည့်စာမို့ ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးဖွယ်ရာမှတ်တမ်းများ ဖြင့် စရိုက်ပီပြင်စွာ ပုံဖော်ထားမည်ကို ယုံကြည်နေပါသည်။ ။

ပြီးတော့ သူက ရံဖန်ရံခါ ဒါရိုက်တာလည်း လုပ်တတ်သေးသည် မို့ စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင်များ အသက်ဝင်အောင် ညွှန်ကြားနိုင်လိမ့်မည်ကို သိနေနှင့်သည်။ ။

သူသည် သုံးစားလို့ ရခဲ့ပြီးပြီ .. အခု လေးစားရတော့မည်ကို ဝန်ခံချင်၍ ဒီစာကိုရေးဖြစ်ပါသည်။ ။ လေးစားပါသည် ... ဂုဏ်ယူပါသည် ကိုကျော်ထူး ...

ရှေ့ဆက်ပြီး စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ရေးဖြစ်လိမ့်မှာ ကိုလည်း ကြိုတင်ယုံကြည်နေပါသည် ... မျှော်လည်း မျှော်လင့်နပါတယ်..အုပ်ပေါင်းများစွာ စဉ်းဆက်မပြတ်ဖတ်ပြီး ရှေ့ဆက်လေးစားချစ်ခင် ဂုဏ်ယူနေပါဦးမည်။

စာတစ်ပုဒ်ရေးရုံနှင့် စာရေးဆရာအမည်မတပ်ဝံ့သလို စာတစ်အုပ်ရေးရုံမျှနှင့်လည်း စာရေး ဆရာအမည်မခံဝံ့ပါ။

ကိုကျော်ထူးကတော့ စာရေးဆရာဂုဏ်ပုဒ်ကို ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ ပိုင်ဆိုင်ရယူခဲ့လေပြီ။

ဝီပြင်စွာ ပြက်လုံးထုတ်နိုင်သော ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သရုပ်ဆောင်တတ်သော၊ ပုံပေါ်အောင် ရိုက် ကူးတတ်ခဲ့သော၊ ရသမြောက်အောင် ရေးသားနိုင်ခဲ့သော သောပေါင်းများစွာပိုင်ရှင် ဦးကျော်ထူးဟု ကင်ပွန်းတပ်ရလျှင် မိမိလွန်အံ့မထင်။

ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် ကျော်ထူးဆိုသူအား ရည်းစားဦး၊ သားဦး၊ မြေးဦးနှင့် နောင်နှစ် ပေါင်းများစွာ ပျော်ရွှင်နေစေချင်ပါသည်။ ။ နေလည်း နေရပေလိမ့်မည်။ သူက လူရွှင်တော်ပေပဲ။ ပျော် ပျော်နေသေခဲ၊ ပျော်ပျော်နေ၍ အသက်ရှည်ပါလိမ့်မည်။

ရိုက်ကွင်းပေါင်းများစွာမှာ သူ့ကြောင့်ပျော်ရွှင်ရယ်မောခဲ့ရသော မိမိသာ သူ့စာတွေဖတ်နိုင်ဖို့ ၊ သူ့ပြက်လုံးတွေရယ်နိုင်ဖို့ အသက်ရှည်အောင် ကြိုးစားရဦးမှာ ပါလေ ... ကိုကျော်ထူးရေး...လျှော့ သောက်ကြဦးစို့ ...

လေးစားချစ်ခင်ဂုဏ်ဝင့်စွာဖြင့်

သင့်ရဲ့

ကိုလွင်(စနိုးဝိုက်)ဇာတ်ညွှန်း

\*

## ညီညီထွန်းထွန်း၏ အမှာ စာ

စာရေးတဲ့ အလုပ် ဘယ်လောက်ခက်တယ်ဆိုတာ ပြောမယ့် ကြိုးပမ်းမှ သိကြမှာ ပါ...ပြောတော့ လွယ်တယ်...ရေးတော့ခက်တယ်ဆိုတာ အတိ အကျပါပဲ ...

ဥပမာ ... အိန္ဒြာဟေကိုလေးရေး...မင်းနဲ့ ငါတစ်ယောက်တစ်လှည့်ချစ်ရအောင်ဆိုပြီး သတ်ပုံ မှားရေးလိုက်မိရုံနဲ့ အလှူအိမ်မှာ အုန်းသီးခြစ်မယ့်ကိစ္စဟာ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး သက်ရောက်သွားနိုင် ပါတယ်။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် သည် ‘အမှာ စာ’ ကို ရေးဖို့ တောင် ကျွန်တော် လက်တွန့်နေမိပါ တယ်။ (မသောက်ရသေးလို့ လက်တုန်တာမဟုတ်ပါ) ဟာသကို နှစ်ခြိုက်စွာ စားသုံးတတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စာတကား စာထဲမှာ ဟာသစာရေးတတ် ဖို့ က အခက်ဆုံးလို့ ထင်မိပါတယ်။ (လက်မခံနိုင်ပါက ....ပါရန်။ ကန့်ကွက်ပါရန်ဟု ဆိုလိုပါသည် ) တစ်နေ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းတစ်ခုမှာ လူရွှင်တော်ကျော်ထူးက သူရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်လေး ဖတ်ကြည့်ပါဆိုပြီး လက်ဆောင်လာပေးသွားတော့ ကျွန်တော် အရမ်းအရမ်းကို အံ့သြသွားမိပါတယ်။ (သူများကို ရှဲ့ဒိုးရေးခိုင်းပြီး ကျော်ထူးများ လုပ်စားလေရောသလား) ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဝါရင့်စာရေးဆရာတစ်ယောက်လို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရေးထားတဲ့ အတွက် ပိုပြီးအံ့သြရပါတယ်။

(လက်စသတ်တော့ ကျော်ထူးက ‘အပုန်း’ ပဲ။ ဂျီပုန်းမဟုတ်ပါ...ရွက်

ပုန်းသီးကို ဆိုလိုပါ

သည်။ ။ လျှော့မတွက်ကြနဲ့ နော် ...

ဟာသနဲ့ လူတွေကို ပျော်ရွှင်ရယ်မောစေပြီး ဘဝအမောကို ဖြေဖျော့  
က်ပေးတာ မင်္ဂလာတစ်ပါး ပါ။

ပျော်ပျော်နေတတ်သူများ ဟာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူများ ဖြစ်ကြပါ  
တယ်။

အစတုန်းက ကျွန်တော်တို့ က ကျော်ထူးကို လူပြက် (လူပျက် မဟု  
တ်ပါ)လို့ ထင်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် God see the truth but wait  
ကျော်ထူး လူတော်ဆိုတာကို ဘုရားသခင်က သိနှင့်နေတယ်။ ကျော်ထူး  
တော်မတော် အချိန်တန်ရင် နွားပိန်က ကျော်ထူးကို ကန်ပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီကန်တဲ့ နွားပိန်ကို စပိန်က နွားရိုင်းသတ်သမား ဟီးရိုးတွေကို  
ကျော်ထူးက ကလောင် တစ်လက်နဲ့ အနိုင်ယူလိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ မြန်  
မာစာပေလောကမှာ ဟာသစာရေးဆရာကောင်းတစ် ယောက် ငွားငွား  
စွင့်စွင့် ထွားထွားမြင့်မြင့်နဲ့ ဖူးပွင့်ဝေဆာလာတော့မည့်အကြောင်း ကြေ  
ညာမောင်း ခတ်လိုက်ရင်း ဒန့်...တန့်..တန့်...ကျော်ထူး လာပြီ ...

ညီညီထွန်းထွန်း

၁၂/၅၃လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်။

ရန်ကုန်မြို့။

၂၉၁၅၆၃၊ ၀၉၅၁၇၁၄၆၆



သို့

ရည်းစားဦး၊ သားဦး၊ မြေးဦးနှင့်

ပတ်သက်၍

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို လူဖြစ်အောင် ကျွေးမွေးပြုစုယူယစောင့်ရှောက်ခဲ့သော နှစ်ဖက် မိဘတွေနဲ့ တကွ ကျွန်တော့်အား ပညာသင်ကြားပေးခဲ့သော သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများ အပါအဝင် ကျွန်တော် ပညာရည်နို့စို့ခဲ့ဖူးသော ကြည့်မြင်တိုင် S.H.S(2) မှ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်တင်စုသိန်း၊ ဆရာမများ ဖြစ်ကြသော ဒေါ်သိန်းနွဲ့၊ ဒေါ်ကျင်စီ၊ ဒေါ်မမတင်၊ ဒေါ်မာဂရက်၊ ဆရာ ဦးခင်မောင်ဝင်း၊ ဆရာကြီးဦးသိန်းမောင်၊ ဆရာဦးတင်ထွေး၊ ကျောင်းနေဖက်များ ဖြစ်ကြသော သူ ငယ်ချင်း ရန်ဖြစ်ဖော် ရန်ဖြစ်ဖက် ချိန်ကီး၊ အေးကျင်၊ လှထွန်းအေး၊ သောင်းထွန်း၊ ကြည်လှိုင်၊ ကိုလှ တင့်၊ ချစ်လွင်၊ မြင့်အောင်၊ အောင်ငွေ၊ ကိုတင့်လွင် (မှန်ကြောင်)၊ သန့်စင် (တိုနီဆံသ)၊ စောဖဲတန်ဖေ (ကရင်ခြံ)၊ မြင့်အောင် (ချီးပေ)၊ ကျော်နိုင် ((ဂျပ) အစရှိသဖြင့် အားလုံးအားလုံးတို့ အား ဤစာအုပ်

ဖြင့် အမှတ်တရ သတိတရ ရေးသားလိုက်ရပါသည် ။

စာကြွင်း။။ အချို့ အချို့အား နာမည်တွေ မမှတ်မိပါသဖြင့် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါ။

အစဉ်အမြဲကြိုးစားလျက်

ကျော်ထူး (အထွေထွေသရုပ်ဆောင်)

\*

## အခန်းစဉ် (၁)

ရုပ်ရှင်ကားအပြီး လူတွေဝေါခနဲ မထခင်ကြိုထထားမှ ...တော်ကြာ ရုံထဲက မီးတွေလင်းလာရင် ကျောင်းကသော်လည်းကောင်း၊ ရပ်ကွက် ထဲကသော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်ယောက်မြင် သွားရင်ဖြင့်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကမန်းကတန်း ထိုင်ခုံက ထမယ်အလုပ် ..

“ဟင်...”

တင်ပါးနားက ကပ်စေး...ကပ်စေးနဲ့ ထလို့ မရဘူး ... ဖြစ်နေတယ်.. ရင်တွေ တုန်လိုက်တာ... မသိမသာလေး လက်လေးနဲ့ နောက်ပြန်စမ်းကြည့်လိုက်ကတော့ ...

“ဟေ့ကောင်...ပီကေတွေ...”

စကတ်က အမည်း၊ ပီကေ အဖြူ..ဘယ် ကာလနာတွေက ထိုင်ခုံမှာ အလုံးလိုက် အထွေးလိုက် ကပ်ထားတယ်မသိဘူး...။

“ထလေ...သွားကြရအောင်...ပလပ်...ပလပ်...”

အကြည်ကျော်ရဲ့ ပါးစပ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ပီကေတွေ ဝါးနေလေ ရဲ့ ... အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာတယ်...ဒါ သက်သက်မဲ့အရှက်ခွဲတာပဲ...နောက်စရာရှားလို့ ကိုယ့်ရည်းစားကိုမှ ရွေးပြီး ဒုက္ခပေးတယ်...ဝဲလာတဲ့ မျက်ရည်ကို မျက်တောင်နဲ့ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်ပစ်လိုက်တယ်...။

“ဟင်...ကြည့်တဲ့ ဇာတ်ကားက ဟာသကား...ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ ..ပလပ်...ပလက်”

ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ...

“နင့်ပါးစပ်ထဲက ပီကေထုတ်စမ်း...”

“ဟာ..နင်ကလည်း စားပြီးသားကြီး...စားချင်ရင် အသစ်ဝယ်ကျွေးမယ်...”

“လျှာမရှည်နဲ့ ..ထုတ်ဆို ထုတ်ပေးစမ်း”

ဘာလဲဟ...ဘာထဖြစ်တာလဲ...ပါးစပ်ထဲက ပီကေထုတ်ပေးလိုက်တော့ ..သူ့ရဲ့ လက်ဖဝါးနုနု

လေးနဲ့ လုံးခြေပြီး အကြည်ကျော်ရဲ့ ညာဘက်မျက်လုံးကိုပိတ်ခိုင်းပြီး ကပ်လိုက်တယ်။

“ဟာ...ဟေ့..မလုပ်နဲ့ လေ...ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး..”

“အေး...ဘာမှ မမြင်ရလေ ကောင်းလေပဲ...ငါငိုတာသိချင်ရင် ...နင့်နှမသွားမေး...နောက် နင်နဲ့ ငါ တွေ့စရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး...ထဘီဆိုရင် လှည့်ဝတ်လို့ ရသေးတယ်..ခုဟာက...အဟီး ဟီး...”

ဆိုပြီး ငိုပြီး ထွက်သွားတယ်....။

“ဟေ့...ဟေ့...ဒုံး...အမရေး..သေပါပြီကွာ...ဒူးခေါင်း...”

ဘာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ...တောက်...အရေးထဲ မျက်လုံးက ပီကေ... ကုန်ကိုမကုန်နိုင်ဘူး... ဟိုလက်နဲ့ ခွာလိုက် ...ဒီလက်ပြန်ကပ်လိုက်..ဒီလက်နဲ့ ခွာလိုက်...ဟိုလက်ပြန်ကပ်လိုက်နဲ့ ...ကျန်တဲ့ မျက်လုံးတစ်ဖက်နဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

“ဟိုက်...ဟုတ်ပ...ငါလည်း မလုပ်ပါဘူး...”

သူ့ရဲ့ တင်ပါးစကတ်အမည်းပေါ်မှာ အဖြူကွက်ကြီး...ငါ့အလှည့်ကျ  
ဒါမျိုးကြီးပဲ...ရည်းစား ဦးသက်တမ်းက ဘာမှ မရှိသေးဘူး...ပြဿနာ  
က စပြီ...ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေက...

“ညီမလေး ...စကတ်...လှည့်ဝတ်လိုက်ပါလား...ခို...ခို...ချေးတွေ  
...”

ချာခနဲလှည့်ပြီး ရေနွေးအိုးဆူနေတုန်း ထွက်လာတဲ့ ရေနွေးငွေ့မျက်  
နှာနဲ့ ....

“ရှင်တို့ အပူ မပါဘူး...”

“ဟုတ်သားပဲ...မင်းကလည်း မနေတတ်၊  
မစားတတ်ဘူး..ခိုစာရောင်းတဲ့ ကောင်မလေး... ခိုချေးပေတာ ...ဘာဆ  
န်းလဲ...”

“ဘာ...”

ညာလက်တစ်ဖက်က လေထဲမှာ မြောက်တက်သွားတယ်..ဘယ်က  
ပေါ်လာမှန်းမသိသော လက်တစ်ဖက်က ...သူ့မရဲ့ လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆု  
ပ်ကိုင်ပြီးသား...

“မလုပ်ရဘူးလေ...”

“နင့်ပထွေးတွေမို့လား...”

“မ...မ...အဟွတ်...”

ဒုတိယမြောက်စစ်မျက်နှာပြောင်းသွားပြန်ပြီ..ပီကေ တရားခံဖြစ်နေ  
လို့ တခြားလိုင်းပြောင်းပြီး ကွမ်းယာဝယ်စားမိပါတယ်...တစ်ခါဖူးမှ မ

စားဘူးတော့.. ကွမ်းသီးပြီး ချောင်းဆိုးလိုက်တာ... ကွမ်းဖတ်တွ၊ ကွမ်း  
တံတွေးတွေက သူမရဲ့ မျက်နှာဖြူဖြူလေးပေါ် ကာလာချိန်းသွားတယ်...  
ပိုဆိုးတာက သူမရဲ့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတဲ့ တီရှပ်အဖြူလေးပဲ...သွားပြီ..  
အကြီးကြီးပဲ...ရှင်းပြနေလဲ ...အပိုပဲ။ ဒီတော့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း  
လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်တယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံရဲ့ တစ်ဖက် ပလက်ဖောင်း  
ကို ရှိသမျှသော အင်အားတွေနဲ့ စုစည်းပြီး ..ဒိုး...

“ဒီလိုပြေးလို့ လွတ်မယ်ထင်သလား...”

နီးစပ်ရာ ခူးရင်းသီးတစ်လုံးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး

“ကဲဟယ်...”

ထိုစဉ်မှာ ပဲ...လက်ပွေ့ဗေဒင်ဟောစာတမ်းရောင်းတဲ့ လူက...

“တနင်္လာသားတွေကိုတွေ့ရင် အလွတ်မပေးနဲ့ ...အိမ်ကိုတစ်ခါတ  
ညည်း ခေါ်သွားမှ စိတ်ချရ မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ...ဆရာရယ်လို့ မမေးနဲ့ ...  
သိချင်ရင် ဝယ်ဖတ်...မှန်သလားလို့ မမေးနဲ့ ...အွတ်.. အမရေး..  
သေပါပြီဗျာ..”

တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု...အကြည်ကျော်က လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ကားတွေ  
မလွတ်သေးလို့ ထုတ်ဆီး တိုးမယ့်ဟန်...ကြားက ဗေဒင်ဟောစာတမ်း  
ဆရာ...တန်ဆာခံ ဖြစ်သွားရသည် ။

“ကန်တော့...ကန်တော့...မတော်...မတော်လို့ ”

“ဟဲ့ကောင်မ...ငါ့ခူးရင်းသီးကို ဘာလို့ ယူပြီး လွင့်ပစ်ရတာလဲ...ခု  
လျော်...ခုလျော်..”

ထွက်မယ်အလုပ်...လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထားတယ်...။

“နေစမ်းပါဦး...ဟိုမယ် သေနာကောင် ပြေးတော့မယ်”

“နင့်လင်ကိစ္စ...နောက်မှ ရှင်း...ငါ့ဒူးရင်းသီးဖိုး အရင်လျော်...”

ဗေဒင်ဆရာကလည်း ...

“ကောင်မလေး...ဒီမှာ ကြည့်စမ်း...ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ကြောင်ကုပ်ထားသလို သွေးတွေရဲနေ ပြီ...ငါ့မိန်းမနဲ့ ပြဿနာတက်ပြီ...ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ..”

လူတွေကလည်း ခွေးကိုက်တာတောင် ဝိုင်းကြည့်ကြသေးတာ...တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်ကြေးတွေ ပေးနေကြသည်။

“ဗီဒီယိုရိုက်တာ နေမှာ ပေါ့...”

“ဟဲ့...ဒီရုပ်လည်း ကြည့်စမ်းပါဦး...မင်းသမီးလား”

“ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ အခန်းနေမှာ ပေါ့ဟယ်...”

အကြည်ကျော်ကတော့ ဟိုဘက်ကားလမ်းရောက်သွားပြီ ...ဘာတွေများ ဖြစ်နေလဲ...ဆိုပြီး လှမ်းကြည့်နေလေရဲ့ ...သူက မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကြည့်လေ...သူမက ဒေါသတွေဖြစ်လေ...ဒါတွေအား လုံးရဲ့ တရားခံဟာ ဒင်းကြောင့်...

“ဟဲ့ကောင်မ...ပြောလေ...လျော်မလား...မလျော်ဘူးလား...”

“ကဲ...ကလေးမ...ဦးကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းမှာ လဲ...”

ဒေါသတွေ စိုးရိမ်ရေမှတ်ကျော်သွားပြီး ...

“ဟာ...မလျော်ဘူး...ဘာလုပ်ချင်လဲ...ဘာဖြစ်ချင်လဲ ... ကဲ..ပြော..”

ဘေးနားက ကွမ်းယာသည် ရဲ့ ထုံးအိုးကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မ မယ်အလုပ် ဒူးရင်းသီးသည် နဲ့ ဗေဒင်ဟောစာတမ်းရောင်းတဲ့ လူ နောက်ကို

တွန့်သွားတယ်...အဲဒီအချိန်လေးမှာပဲ ..ဇတ်ဆို... ကားလမ်းကို သူမ ဖြတ်ကူးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ လက်မောင်းနှစ်ဖက်လာကိုင်လို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့...

“ကဲ...ဒီက ငါ့ညီမ...ကားပေါ်တက်လိုက်နော်...ဘာဖြစ်လို့ လဲလို့ ...မေးဦးမလား...”

‘တောက်’ ငါ့အလှည့်ကျမှ ရှက်လိုက်တာ...ယာဉ်ထိန်းရဲခေါ်ရာ ကားပေါ်တက်ပြီး ပလက်ဖောင်းမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေတဲ့ အကြည်ကျော်ကို ...

“ဒီတစ်သက် မဟုတ်ဘူး ...ဆယ်သက်..ဆယ်သက်”

အော်ပြောရင်း...ငိုရင်းနဲ့ ပါသွားပါတော့တယ်...ရည်းစားဦးရဲ့ ပထမ Lesson ဦးဆုံးက လမ်းလယ်ခေါင်ပေါ်မှာ ကွင်းဖွင့်လိုက်ပါပြီ ...

\*